Pregaria.cat

Entrada

El disc dur de la pregària

El disc dur de la pregària té quatre elements, íntimament relacionats, i que es viuen de formes diverses, personals, segons moments, i totes guiades per un Déu que per sobre de tot ens estima.

Els quatre elements són: parlar, escoltar, dialogar i silenci.

PARLAR: Molts cops la parla neix des de l'abisme de la soledat, de la frustració, del mal que ens consumeix, de la injustícia o el perquè sense resposta. Altres cops a la pregària parlem més serenament, àdhuc amb agraïment, amor, esperança, acció de gràcies. La parla pot ser espontània, pot repetir un salm, un mot, un desig... Normalment és una parla interior, també algunes vegades pren la forma sonora, i pot anar acompanyada d'emocions soledats o fins de música i dansa.

ESCOLTAR: La veu interior, molt clara i indiscutible de tant en tant, també difuminada, barrejada en altres sorolls i veus. Escoltem les paraules quan llegim atentament les Santes Escriptures. Un mot, com "mestre", una expressió com "la pau sigui amb vosaltres", un relat com el de "la dona que donava una petita moneda"... Escoltem també a Déu quan estem escoltant a persones, a fets que passen, a determinades lectures. Què bell és escoltar de debò, abocar-se plenament cap enfora i deixar que entri la veu, la fragància, l'aire fresc.

DIALOGAR: Es combina el parlar i l'escoltar en una mateixa relació , jo – tu, tu – jo. No resulta necessari emprar tots els mots, al contrari, a la pregària els mots són sempre més simbòlics que en una conversa normal. Poden esdevenir com llums ràpides, espurnes plenes de contingut. Es va passant de les paraules a la mútua donació. Aviat resten curtes, insuficients, es van diluint en amor. També passa que el diàleg es para, queda en una aparença de no res, entra en la soledat d'un desert, i deixa de donar-se.

SILENCI: Quan la pregària arriba al silenci hi ha una certa buidor de tot, que pren distància que no pas oblit. Tot el que normalment ens afecta hi és present i callat. No és que ens allunyem de les situacions i els problemes, sinó que per un temps resten com parats i enlluernats per una realitat que omple l'espai i el temps acallant i simplificant. No és el silenci del res, sinó el silenci del tot. Culmina la relació en la comunió S'obre el pou i la petita remor de l'aigua definitiva. Sobre tot és do. I quan retorna la realitat dels sentits i la ment el silenci resta a la memòria com el testimoni del Déu Amor.

Jesús Renau sj